

ГОМЕНЮК Ольга Ярославівна,
доктор філософії в галузі 01 Освіта /
Педагогіка, Чернівецький національний
університет імені Юрія Федьковича
КОЛІСНИЧЕНКО Тетяна Вікторівна,
кандидат філологічних наук, доцент,
Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича
КОРОПАТНІЦЬКА Тетяна Петрівна,
кандидат філологічних наук, доцент,
Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича

ВИКОРИСТАННЯ СИНЕРГЕТИЧНОГО ПІДХОДУ ДЛЯ ДОСЛІДЖЕННЯ РОЗВИТКУ МЕТОДИКИ НАВЧАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Необхідною умовою розвитку будь-якої наукової діяльності є послідовність виконання й оформлення результатів наукового дослідження на основі методологічних засад.

Суть синергетичного підходу полягає в дослідженні процесів самоорганізації та становлення нових упорядкованих структур. Він реалізується в дослідженні систем різної природи:

фізичних, біологічних, соціальних, когнітивних, інформаційних, екологічних тощо [3, с. 59].

Предметом синергетики є механізми спонтанного формування і збереження складних систем, зокрема тих, які перебувають у стані стійкої нерівноваги із зовнішнім середовищем. У сферу її вивчення потрапляють нелінійні ефекти еволюції систем будь-якого типу, кризи й біфуркації – нестійкої фази існування, які передбачають множинність сценаріїв подальшого розвитку [3, с. 59–60].

Біфуркаційні процеси – це стан системи, який визначає подальший її розвиток і є наслідком неврівноважених процесів усередині системи, викликаних нарощуванням флуктуацій, згасити які система самостійно не здатна. Це явище породжує хаос або дисипативність, що визначається як особливий стан структури системи, відхилення від рівноваги. У так званій точці біфуркації, викликаній флуктуаціями, система випробовується на стійкість. Точка біфуркації являє собою переломний, критичний момент у розвитку системи, в який вона здійснює вибір шляху [2, с. 92]. Синергетика, намагаючись відтворити

загальні принципи процесів самоорганізації складних систем, зокрема й соціальних, формує новий стиль синергетичного мислення, провідними рисами якого є ймовірнісне бачення світу, зосередження уваги на нелінійності, але водночас цільності і стійкості соціальних структур, системному ефекті їх додавання, наслідком дії якого є пряма залежність поведінки елементів, що утворюють систему, від особливостей їх субординаційної, координаційної й автономної взаємодії [4, с. 72].

О. Вознюк вважає, що синергетика постає новим міждисциплінарним напрямом, своєрідною міждисциплінарною рефлексією, предметом якої є механізми самоорганізації у природних, соціальних, педагогічних системах, що постають відкритими сутностями. У сфері педагогічної думки останнім часом набуває розвитку педагогічна концепція синергізму, а методологія синергетики починає активно впроваджуватися у сферу педагогіки, що позначилось на розробці синергетичного підходу до аналізу освітніх реалій та формуванні педагогічної синергетики [1, с. 16].

Використання у дослідженні синергетичного підходу

реалізується в процесі самостворення і саморозвитку біфуркацій у методиці навчання іноземних мов, які позначаються на вивченні відповідних мов.

Список використаних джерел:

1. Вознюк О. В. Інноваційний ресурс педагогічної синергетики. URL : [nbuv.gov.ua > j-pdf > Sitimn_2008_19_5](http://nbuv.gov.ua/j-pdf/Sitimn_2008_19_5)
2. Вознюк О. В. Педагогічна синергетика: генеза, теорія і практика : монографія. Житомир : Вид-во ЖДУ імені Івана Франка, 2012. 708 с.
3. Зацерковний В. І., Тішаєв І. В., Демидов В. К. Методологія наукових досліджень : навч. посіб. Ніжин : НДУ ім. М. Гоголя, 2017. 236 с.
4. Панфілов О. Ю., Романова І. В. Синергетичний підхід в осмисленні освіти. *Вісник Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого*. 2019. № 3 (42) С. 71–80.